

DE AUTORITEIT VAN DE AANBIDDINGSLEIDER

(Vanuit het Perspectief van een Aanbiddingsleider)

Door Don Potter

Er wordt mij door aanbiddingsleiders en muzikanten uit diverse kerken vaak gevraagd hoe ze meer vrijheid in de momenten van lofprijs en aanbidding in hun gemeenten kunnen krijgen. “Meer vrijheid” betekent dan gewoonlijk: langer muziek spelen, datgene spelen wat naar hun idee gespeeld moet worden, profeteren door middel van zang, instrumentaal spelen zoals de Geest hen daarin leidt, enzovoort. Dit is een goede vraag omdat ons in 2 Corinthiërs 3:17 gezegd wordt: **“De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, is vrijheid.”** Als we de Heilige Geest in onze aanbiddingsdiensten aanwezig willen hebben, moet er vrijheid zijn. Echter, alle ware vrijheid kent grenzen en wordt verworven doordat we volwassen en verantwoordelijk genoeg worden om die vrijheid op de juiste manier te gebruiken.

Ik wil graag op deze kwestie ingaan door het volgende verhaal te delen. Toen ik voor het eerst op een profetische conferentie van MorningStar kwam, vroeg Leonard Jones, één van de aanbiddingsleiders, of ik tijdens een programmaonderdeel de aanbidding wilde leiden. Ik had Leonard pas even daarvoor ontmoet, en dit was nog maar de derde keer dat ik met Rick Joyner in aanraking kwam. Vlak voordat het onderdeel begon kwam Rick naar de band en zei vastberaden: “De aanbidding duurt 30 minuten, geen 31.” Het werd eventjes stil terwijl sommige muzikanten hun hoofd lieten hangen, beschaamd en tegelijk zich afvragend wat ik als nieuwkomer hiervan zou denken. Ik was in eerste instantie een beetje opgelucht omdat ik wist dat de band maar twee van mijn liederen gerepeteerd had. Op hetzelfde moment begon er in mij iets te borrelen, en ik kende dat gevoel maar al te goed. Het was trots.

Het zou vele bladzijden nemen om uit te leggen hoe de Here in mijn leven me geleerd heeft met autoriteit en onderwerping om te gaan. Als professioneel muzikant was ik opgeklommen tot de positie waarin ik de vrijheid had te spelen wat ik wilde, zolang het maar geld opbracht. Ik kreeg bovendien een behoorlijke hoeveelheid lof voor mijn spel. Zelfs in mijn eigen gemeente waar ik de aanbidding en lofprijs leidde, werd ik door de voorganger aangemoedigd de Geest te volgen naar mijn beste vermogen. Na al die speelruimte en complimenten werd ik nu geconfronteerd met iemand die niet onder de indruk was van mijn verleden. Ik verbeet me en slikte alle trotse gedachten in die door mijn hoofd schoten. Ik realiseerde me niet dat de Heer me opnieuw aan het testen was, en ik stond op het punt om hiervoor te falen als ik mijn hartsgesteldheid niet op orde kreeg.

Vanuit Rick's ervaringen met aanbiddingsbands wist hij dat muzikanten soms spelen met de prachtigste intenties en de grootste verlangens om in de Geest te bewegen, maar ook met de laagst mogelijke gevoeligheid. Ze zorgen er vaak voor dat de gemeente afgemat wordt, en vaak nog met een minder dan gemiddelde bekwaamheid als muzikant. Rick had de indruk dat het onderricht uit het Woord het meest belangrijke onderdeel van deze specifieke conferentie was, die erop gericht was om onderwijs te geven aan hen die de stem van de Heer wilden leren kennen. In die periode was ik er zo-ie-zo van overtuigd dat echte muziek geen deel van de kerk was, dus ik stemde in met de 30 minuten.

Toen het begon hoopte ik in mijn hart dat de Heilige Geest op een krachtige wijze zou komen. Mijn gedachte hierachter was dat het zou bewijzen dat Rick ongelijk had wat betreft muzikanten die zich niet bewust zijn van het overvragen van een gemeente. Dit zou men kunnen noemen “manipuleren van de Heilige Geest om de eigen wil te doen.” De Geest heeft die samenkomst inderdaad op een krachtige manier gewerkt, maar ik stopte, uit een soort wraak, precies na 30 minuten. Sommige van de gastsprekers zeiden dat zij juist op het moment dat wij stopten een woord van de Heer kregen. Een ander zei dat hij een indrukwekkend visioen ontving en op het punt stond iets te gaan zeggen toen de muziek ophield, en daarmee het visioen. Uitdoven van de Geest was niet mijn bedoeling geweest, en het was ook Rick's bedoeling niet, maar ik werd getest om te zien of ik de autoriteiten boven mij gehoorzamen wilde, zelfs terwijl de Geest aan het werk was. In dit geval, echter, was het gehoorzamen van autoriteit in werkelijkheid een daad van rebellie van mijn kant.

Later liet de Heer me zien dat ik puur voor mezelf bezig was en niet voor de bedoelingen van God. Het aantonen van mijn gelijk werd de afgod, en het belangrijkste was niet meer het doen van de wil van de Heer. Het beste was geweest om in te stemmen met de 30 minuten en vervolgens oprecht de Heilige Geest te vragen om Zijn werk te volbrengen in die tijdduur. De Geest wordt niet zo snel uitgedoofd als wij denken, en Hij zal ons zeker niet verlaten als er oprecht verlangen is om Hem te volgen. Om te geloven dat een door God ingestelde autoriteit niet in staat was om de Geest zo goed te verstaan als ik, liet mijn arrogantie, ongeloof en rebellie zien.

Trots

Ik heb gemerkt dat de wortel van de strijd tussen predikers en muzikanten trots is die leidt tot zelfzuchtige ambitie en zelfverheerlijking. Die trots is er *niet* alleen aan de kant van de muzikant. Als dit niet aangepakt wordt en als geen bekering plaatsheeft, zal er weinig eenheid in het leiderschap van die gemeente zijn. Zelfverheerlijking maakt de *zelf* een afgod. God maakte korte metten met deze afgod toen het binnensloop bij de Levieten die dienst deden voor Hem (zie Ezechiël 44:10-14).

Wanneer aanbiddingsleiders voor een groep mensen staan, hebben zij vaak het idee dat *zij* iets hebben bijgedragen aan de zalving die komt, terwijl zij zich niet realiseren dat de Geest niet beperkt wordt door onze zwakheid net zo goed als dat Hij niet versterkt wordt door onze bekwaamheden of inzet. Geloof en een oprecht verlangen tot aanbidding zijn wat de zalving voortbeweegt. Er zijn momenten dat we vanaf het podium niet duidelijk in de Geest kunnen zien. Er is soms een enorm verschil tussen hoe de Geest ervaren wordt op het podium vergeleken met wat de voorganger ervaart vanuit het perspectief van de gemeente.

Ik heb tijden gekend dat ik het gevoel had dat tijdens lofprijs niets in de Geest gebeurde, en de voorganger me later vertelde dat het de meest geweldige aanbiddingstijd ooit was geweest. Ik heb ook momenten meegemaakt waarop, naar mijn mening, de zalving heel groot was, om later te ontdekken dat het leiderschap het gevoel had dat wij werkten aan een goed gevoel in plaats van aan goede aanbidding. Trots is het enige waardoor een aanbiddingsleider niet in staat is dergelijke reacties te ontvangen. Voorgangers staan niet direct bekend om het maken van goede muzikale beslissingen, maar we moeten proberen te luisteren naar wat zij werkelijk zeggen als zij enige kritiek geven op ons werk. Meestal zullen zij haarfijn doorgronden wat de geest van de zaak is.

Autoriteit gehoorzamen

Hebreeën 13:17 (Groot Nieuws) zegt: “**Gehoorzaam uw leiders en volg hun aanwijzingen op. Zij waken over u, en moeten zich daarvoor verantwoorden. Zorg ervoor dat ze hun werk met vreugde kunnen doen en geen reden tot klagen hebben, want dat zou voor u nadelig zijn.**” Het woord *gehoorzaam* aan het begin van dit vers betekent: “wordt overtuigd of wees vol vertrouwen, vrij van angst of twijfel” (Strong's). Als we hen die autoriteit over ons hebben gehoorzamen, brengt dat vertrouwen en vrijheid van angst. Als u angst of twijfel ervaart over hoe het leiderschap over u denkt, dan bent u misschien ongehoorzaam ergens in. Het vertrouwen dat gehoorzaamheid brengt, zal zowel u als het leiderschap rust brengen. Deze vrede geeft een voorganger het vertrouwen om een aanbiddingsleider aan te moedigen in geestelijke vrijheid te bewegen.

Houd in gedachten dat als de aanbidding die wij leiden werkelijk gezalfd is, het leiderschap het *zal* herkennen (zelfs al duurt dat een lange tijd) en dan datgene zal doen waarvan zij denken dat de Heer hun dat opdraagt. Als zij zich onze grootheid niet direct realiseren, zijn we misschien toch niet zo geweldig als we denken. Zelfs als het een gebrek aan gevoeligheid van hun kant is, moeten we de *Heer* erop vertrouwen zijn kerk te bouwen en het leiderschap te tuchtigen als zij dat nodig heeft. Ondertussen mogen wij onze mogelijkheden om te groeien in nederigheid niet missen, want God geeft Zijn genade aan de nederigen. Als wij nederiger worden, zal God ons zelfs nog meer van Zijn genade geven, en vroeger of later zal iedereen die genade herkennen.

Leiderschap

1 Petrus 5:2-3 zegt: **“Hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde.”** Dit vers zegt dat leiderschap de kudde moet voeden zonder hen te beperken omwille van schandelijk gewin en te brengen tot ongehoorzaamheid. Het zegt hen ook om een “voorbeeld” te zijn, wat betekent dat zij model zijn voor iets, een stijl of gelijkenis van wat je iemand anders wilt laten zijn. Met andere woorden, een leider moet een voorbeeld zijn van wat hij preekt. Er mag in leiderschap geen dubbele boodschap zitten. Als u een leider bent en ernaar verlangt om in leiderschap groei en bevestiging in de kerk te krijgen, kunt u niet verwachten dat een aanbiddingsleider daar anders over denkt. Onthoud, de Heilige Geest leidde Jezus naar de woestijn, terwijl Satan Hem leidde naar het dak van de tempel (Mattheüs 4: 1,5).

Controle

Soms kan het voor een aanbiddingsleider een goed idee lijken om mensen te helpen in de Geest binnen te treden door een klein duwtje in het natuurlijke te geven. Dit wordt in sommige kringen “stemmingmakerij” genoemd. Ik wil het graag “controle” noemen. Het tijdens de bediening beheersen van de reactie van anderen is een gewoonte waarmee heel moeilijk te breken is. Iedere keer als we voor iemand anders komen te staan, geven we onderricht, hetzij door onze woorden, hetzij door ons voorbeeld. Het woord *onderrichten* betekent “stromen als water (bijv. regenen); letterlijk: leggen of werpen (met name een pijl, bijv. schieten); figuurlijk: aanduiden, aanwijzen (zoals door het aanwijzen met een vinger).” Er staat in deze definitie niets dat zegt dat wij moeten beheersen hoe anderen ontvangen wat we doen of zeggen. We kunnen geen controle uitoefenen hoe iemand opneemt wat we doen en tegelijkertijd proberen te wandelen in de Geest. Controle over anderen en het volgen van de Geest zijn geheel tegenovergesteld. Opnieuw, de zalving zal het juk breken dat mensen weerhoudt in de Geest te wandelen. Als de gemeente consequent niet in de Geest beweegt, dan is de zalving nog niet sterk genoeg.

De enige plaats waar ik in de Bijbel controle gebruikt zie worden in samenspel met autoriteit, is in Mattheüs 20: 20-21, 24-25: **“Toen kwam de moeder der zonen van Zebedeüs tot Hem, met haar zonen, en zij boog zich voor Hem neder, om iets van Hem te vragen. Hij zeide tot haar: Wat wilt gij? Zij zeide tot Hem: Zeg, dat deze mijn twee zonen mogen zitten, één aan uw rechterzijde en één aan uw linkerzijde in Uw koninkrijk....En toen de tien dit hoorden, namen zij het de beide broers kwalijk. Doch Jezus riep hen tot Zich en zeide: Gij weet, dat de regeerders der volken heerschappij over hen voeren en de rijksgroten oefenen macht over hen.”**

De moeder van Zebedeüs' kinderen kwam *met aanbidding* bij Jezus, maar ze had een bijbedoeling. Hoe vaak geldt dat voor ons? Zij wilde dat haar kinderen het soort autoriteit zouden hebben dat de Romeinen over Israël hadden – controlerende autoriteit. Zij geloofde dat autoriteit met kracht verkregen kon worden, waarna anderen beheerst konden worden. Dat is de *menselijk* manier om autoriteit te krijgen, niet Gods manier.

Jezus heeft autoriteit over mij omdat Hij de vijanden van zonde en dood aan het kruis verslagen heeft. Mijn onderwerping aan die autoriteit is een resultaat van liefde en dankbaarheid en complete acceptatie van Zijn Heerschappij. Jezus heeft me niet tot bekering en redding gedwongen, maar Hij heeft me aangeboden tot Hem te komen. Elke autoriteit die controle of angst gebruikt om je vast te houden, zelfs in de kerk, is werelds, en niet van God.

Geestelijke Autoriteit

Men kan geen plaats van autoriteit op zich nemen zonder God. Als de Heer u geestelijke autoriteit gegeven heeft, dan zal het herkend worden. Als Hij het niet gegeven heeft, dan zult u misschien proberen om te doen alsof u het heeft of u zult eenvoudigweg de rol van autoriteit op u nemen zoals de Farizeeën deden. Zoals beschreven in Lucas 16:15: **“En Hij zeide tot hen: Gij zijt het, die voor rechtvaardig wilt doorgaan voor de mensen, maar God kent uw harten. Want wat hoog is bij mensen, is een gruwel voor God.”** Het woord dat vertaald hier is met *voor rechtvaardig doorgaan* betekent “rechtvaardig betonen; tonen, zoals hij is en wenst beschouwd te worden.” Dit vers zegt dat

zij zich anders voordeden om rechtvaardig in de ogen van mensen te zijn. Herkent u bij uzelf dat u zich anders voordoet in aanbidding zodra u op het podium komt om leiding te geven of in de band te spelen? Probeert u misschien aan een verwachting te voldoen zodat het lijkt alsof u met lofprijs gevuld bent? Dit is lastig om onder ogen te zien, en de overtuiging hiervan kan alleen van de Heilige Geest komen. Vraag het Hem, en Hij zal het u laten zien.

Het woord *hoog* in dit vers betekent “zoeken naar en de zinnen zetten op hoge dingen (zoals eer en rijkdommen).” De positie om aanbidding te leiden, in de band te spelen of in de groep te zingen is soms de hoogstgewaardeerde positie in de kerk. Aangezien de kerk grotendeels een kijksport is geworden, is het logisch dat goede muzikanten erg gewaardeerd worden. Het is niet tegen de wil van de Heer om een goed muzikant te zijn, maar het is wel tegen Zijn wil om te verlangen naar aanzien voor onszelf. Dit zal de geestelijke autoriteit die Hij voor ons heeft uitdoven.

Geestelijke autoriteit wordt door God gegeven voor Zijn bedoelingen, zodat zij die het ontvangen de wil van God kunnen doen. Er is geen andere manier om de geestelijke vrijheid in aanbidding te bereiken waar we allemaal om bidden.

DE AUTORITEIT VAN DE AANBIDDINGSLEIDER

(Vanuit het Perspectief van een Voorganger)

Door Rick Joyner

Aanbidding is terecht in opmars als één van de meest krachtige aspecten van het kerkelijke leven. Dit is belangrijk omdat Jezus gezegd heeft: **“Maar de ure komt, en is nu, dat de waarachtige aanbiddeers de Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbiddeers; God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en waarheid.”** (Johannes 4:23-24) De apostel Paulus zegt bovendien in 2 Corinthiërs 3:17: **“De Here nu is de Geest; en waar de Geest des Heren is, is vrijheid.”** Kortom, om te aanbidden in de Geest van de Heer – en dat is waar de Vader naar verlangt – moet er vrijheid zijn.

Wij hebben de reputatie dat er veel vrijheid is bij MorningStar, en ik denk dat we inderdaad een zekere mate van vrijheid bereikt hebben. In feite hebben we op sommige gebieden zelfs teveel toegestaan, en de vijand, of de vleeselijke mens, hebben daar gebruik van gemaakt. Ondanks dat denk ik nog steeds dat we méér vrijheid nodig hebben, niet minder. Echter, ik denk dat er een proces is waar we doorheen moeten gaan om de vrijheid te ontvangen waartoe we geroepen zijn. Als we dat proces overslaan of afraffelen, zullen het onvolwassene, de zelfzuchtige ambitie en de duivel er ten volle misbruik van maken. Als dat gebeurt, zal het geen vrijheid zijn waarmee we eindigen, maar juist een zwaardere gebondenheid.

Bijvoorbeeld: als vader geef ik mijn kind van 14 veel meer vrijheid dan mijn peuter van 3. Pas nog liet ik mijn oudste dochter met een ander gezin op zendingsreis naar Indonesië gaan, omdat ik erop vertrouwde dat zij Gods stem hierover gehoord had. Aan de andere kant laten we als ouders onze kleine peuter nog niet eens de tuin uitgaan zonder begeleiding van één van ons. Mijn dochter van 14 is meestal meer volwassen dan sommige volwassenen die ik ken. Soms gedraagt ze zich als een typische veertienjarige of zelfs nog minder, maar ik probeer haar niet te beoordelen op haar fouten, maar op haar gehele gedrag. We proberen dit met al onze kinderen te doen, en de privileges van ieder van hen zijn gebaseerd op het niveau van hun volwassenheid.

Als voorganger wordt er voortdurend druk op me uitgeoefend uit veel verschillende richtingen. Wanneer het aanbiddingsteam meer vrijheid wil, vertaalt zich dat vaak in meer tijd voor aanbidding. Echter, in een doorsnee bijeenkomst hebben onze leraren of gastsprekers eigenlijk ook altijd meer tijd nodig. We hebben bovendien andere bedieningen die eveneens tijd vragen. Terwijl ik in die verschillende richtingen getrokken word, probeer ik de gedachten van de Heer in elk daarvan te vinden. Ik doe dit niet altijd perfect, en ik doe dit ook niet altijd op een manier die iedereen tevreden stelt. Tegelijk denk ik dat we wel progressie maken. Om met u te delen hoe we dit doen, zal ik hetzelfde verhaal delen dat Don hierboven met u gedeeld heeft, maar nu vanuit mijn perspectief.

Een leerproces

Toen ik Don en Christine Potter voor het eerst ontmoette, had ik geen idee dat zij zo'n zegen in ons leven zouden gaan worden. Ik mocht hen direct, en zag in hen een diepe en oprechte toewijding aan de Heer. Ik zag bovendien een neiging om dingen soms in extremen te zien, wat een kwaliteit is die vaak aangetroffen wordt in sterke leiders, of in hen die sterk getalenteerd zijn. Ik herkende vanaf het begin dat Don en Christine allebei sterke leiders en erg getalenteerd waren. Ondanks dat kan de eigenschap om dingen zwart-wit te zien het erg lastig maken om met anderen in een team te werken. Teamwerk is echter essentieel voor bijna iedere vooruitgang, en dit is in het bijzonder waar voor geestelijke groei.

Don en Christine zijn twee van de grootste zegeningen die we in ons leven en bediening hebben. Mijn vertrouwen in hen groeit voortdurend, maar er zijn toch enige “hobbels in de weg” geweest tot op het punt waar we nu zijn, zoals er in iedere betekenisvolle relatie zal zijn. De eerste keer dat we Don vroegen te spelen in een klein concert waarin we zes deelnemers hadden, ging hij zover over de tijdsduur die we ieder van hen toebedeeld hadden, dat we de rest van het programma moesten

aanpassen. Een aantal van hen die na Don zouden spelen, namen het goed op, en boden zelfs aan niet meer te spelen. Ik wist ook dat Don gewoon geen idee meer had van hoeveel tijd hij gebruikte, en zich geheel onbewust was van wat hij aangericht had. En toch, dit is één van de moeilijkste problemen voor iemand die een programma in goede banen moet leiden, en ik sloeg dit in gedachten op als iets waarop we zouden moeten letten wanneer we Don opnieuw zouden vragen.

Bij een tweede gebeurtenis vroeg mijn vrouw Julie aan Don om samen met haar leiding te geven aan een korte sessie, en hetzelfde gebeurde opnieuw. Ze worstelden, en ik waardeer hun vastberadenheid om “tot een doorbraak te komen,” maar ze gingen zover buiten de tijdsduur waarbinnen ik hen gevraagd had te blijven, dat ik de rest van het programma zelfs zo moest omgooien dat we niet in staat waren datgene te doen waarvoor de bijeenkomst bedoeld was. Toen we daar na afloop weggingen, voelde het voor mij eigenlijk alsof het tijdverspilling was geweest. Ik ken de moeite en de kosten die mensen maken om naar onze conferenties te komen, en zelfs al was dit niet het hoofdonderdeel van het programma, ik voelde een diep verdriet dat we niet in staat geweest waren om in die bijeenkomst te geven wat we hadden moeten geven. Er is natuurlijk geen mogelijkheid om mijn vrouw aan de kant te zetten, maar ik voelde me alsof ik Don als aanbiddingsleider dan maar op moest geven. Ik ben zo dankbaar dat ik dat niet gedaan heb!

Op de volgende conferentie wilde Leonard Jones dat Don een sessie zou leiden. Ik was daar niet enthousiast over, maar vertrouwde Leonard. Ik mocht Don graag, en rond die tijd had ik ergens het gevoel dat wij meer en meer met hem en Christine verbonden zouden worden, maar ik kon me niet voorstellen dat het plan was dat Don als aanbiddingsleider ingezet zou gaan worden. Ondanks mijn gedachten stemde ik toe om Don een onderdeel op die conferentie te laten leiden, maar ik was ook vastbesloten om het niet zo uit de hand te laten lopen als de eerdere kleine sessies. Daarom ging ik naar Don toe, en vertelde hem dat de aanbedding 30 minuten zou moeten zijn, en niet 31. Dit was niet om Don te testen, maar om de bijeenkomst te beschermen.

De aanbedding ging voorbij, het was prima, maar niet spectaculair. Toen, helemaal aan het einde, viel de zalving en het leek alsof we in de richting van iets heel speciaals gingen. Ik zag Don op de klok kijken, en vervolgens stoppen. Hij was gehoorzaam geweest, maar ik wist dat we iets gemist hadden, en ik denk dat alle overige aanwezigen dat ook wisten. Ik ging weg van die samenkomst met net zo'n kater als de vorige keer toen hij veel te lang gespeeld had. Ik realiseerde me evenwel dat Don een veel grotere zalving voor het leiden van aanbedding had dan ik me gerealiseerd had. Ik had bovendien de irritatie bij hem aan het einde van die sessie gezien en ik wist dat dat een probleem zou kunnen worden. Ik had een dilemma. Ik merkte nog steeds dat Don zich niet echt bewust was van tijd en van andere dingen die in een samenkomst moeten gebeuren, maar tegelijkertijd leek het me dat Don een lange tijd nodig had om op gang te komen. Dit was totaal anders dan bij Leonard Jones, die erg snel op dit hoge niveau kon komen en die zo intens was dat het moeilijk was om langer dan een half uur onder zijn leiding te aanbidden zonder uitgeput te zijn voor andere dingen.

Dit is het moment waarop het proces begon om te leren met elkaar te gaan werken. We zitten nog steeds in dat proces. Het is op bepaalde momenten moeilijk geweest, en we hebben een prijs moeten betalen voor de vooruitgang. We hebben een aantal mensen beledigd en van ons afgekeerd, maar een veel groter aantal mensen zijn gekomen om hun plaats in te nemen. Waar Don mogelijk minder gevoelig omtrent de tijd is dan hij zou moeten zijn, ben ik vaak minder gevoelig voor mensen dan ik zou moeten zijn. Over het geheel gezien denk ik dat we beiden vooruitgang boeken, en er is tien keer zoveel heerlijkheid geweest dan moeilijkheden. Ondanks dat, het is een proces geweest dat van ons beiden vroeg om bereid te zijn de moeilijkheden en verschillen te overwinnen om in staat te zijn samen te werken.

De prijs betalen

Toen Leonard en Don bij me kwamen met het idee van een conferentie die voornamelijk was toegespitst op aanbedding, was ik helemaal voor. We besloten dat in deze conferentie de hoogste prioriteit aan aanbedding gegeven zou worden, en we zouden onderwijs of bediening alleen ruimte geven als er tijd over was. We hadden de indruk dat de Heer ons de naam “The Heart of David,

Worship and Warfare” gaf. Vervolgens moesten we door de moeilijke voorbereidingen van dingen zoals opnamen, het kopen van dure apparatuur om opnamen te maken, en het regelen van dure mensen die dat voor ons uitvoerden. Don was gewend honderdduizenden dollars aan projectbudgetten van te hebben, terwijl voor ons op dat moment \$ 20.000 een enorm geloof vroeg, en er zelfs voor zou kunnen zorgen dat we mensen moesten ontslaan als het financieel niet zou slagen. Ik kon niet zomaar toestemming geven om dingen te doen die voor Don zo klein leken: Ik moest zelf daarover van God horen. Ik kon zien dat het voor Don soms erg moeilijk was hiermee om te gaan, maar ik werd erg gezegend door het feit dat hij bereid was zichzelf zo volledig aan dit project te geven. Het was overduidelijk dat hij dit niet voor het geld deed, omdat het erg onwaarschijnlijk was dat hij ook maar iets zou krijgen. Hij deed het oprecht voor de Heer.

Tot onze verbazing was de Worship & Warfare conferentie veel beter dan wij ooit verwacht hadden. Op de laatste dag aanbaden we God voor totaal bijna 8 uur op een niveau waarvan we vroeger hoopten dat we dat een half uur per dag konden volhouden. De aanbidding was het meest intens aan het einde toen de muzikanten zo uitgeput waren dat Leonard zelfs op zijn rug gitaar lag te spelen. Alle muzikanten waren veel verder gegaan dan hun eigen natuurlijke kracht hen had kunnen brengen. En op dat moment verscheen een kleine wolk op het podium. Het zag eruit als wat ik me voorstel bij de rookkolom in de woestijn, en vervolgens ging het bewegen over het podium. Ik wist toen dat er iets geboren was dat we moesten voortzetten. Het is een avontuur dat veel beter is dan ik ook had kunnen dromen en het lijkt met iedere conferentie beter te worden.

En overal waar ik nu kom, vertellen mensen me hoe hun levens door onze muziek aangeraakt zijn. Ik praat ook regelmatig met voorgangers die zeggen dat zij hetzelfde voor hun gemeentes willen. Echter, ik kom maar weinig voorgangers tegen die daarvoor de benodigde prijs willen betalen. De genade van God is gratis, maar het is niet goedkoop! Het is moeilijk geweest, maar zelfs dan, de zegeningen die we daaruit ontvangen hebben, zijn alle offers meer dan waard geweest.

Toen de Potters zich bij het leiderschapsteam van onze bediening voegden, was ik prettig verrast over hoe makkelijk zij elke vorm van advies en correctie accepteerden en hoe makkelijk zij pasten bij de rest van ons team. Ons hele team leerde niet alleen snel hen te vertrouwen, maar hen ook te respecteren. Ik wist dat toen Don zich bij ons aansloot, hij minder dan 10% zou verdienen van wat hij in Nashville kreeg. Dit ging niet om het geld, en dit ging niet om de faam. Dat had Don allemaal al. Hij wilde de heerlijkheid van God zien komen op Zijn volk, en hij was bereid de offers daarvoor te brengen. En ook daarna zouden er nog vele offers volgen.

Een kwestie van vertrouwen

Bij MorningStar hebben we een leiderschapsstijl die extreem moeilijk voor mensen kan zijn, en het is een stijl die ik anderen niet aanraad. Wij vertrouwen meer op zalving voor autoriteit dan titels en posities. We hebben wel titels en posities, maar we geven die alleen als zij verdiend zijn. Als posities en verwachtingen niet gedefinieerd zijn, zal het de meeste mensen doen aarzelen om iets te ondernemen. Echter, het geeft hen die echt gaven hebben op profetische en creatieve gebieden veel sneller gelegenheid om hun werk voortreffelijk te doen, en juist zij zijn degenen die we in onze bediening willen betrekken.

Als de algeheel leider van acht grote bedieningen onder de paraplu van MorningStar moet ik steeds de gehele bediening in het oog houden bij iedere beslissing die ik neem. Ik probeer zoveel als mogelijk de bestuurlijke last weg te houden bij onze creatieve mensen, maar dit vereist tegelijk dat zij een veel groter vertrouwen in mij hebben. Bijvoorbeeld, mij wordt soms door een afdeling toestemming gevraagd om een stuk apparatuur aan te schaffen dat meer kost dan een jaarsalaris van één van de leraren in onze Christelijke school. Ik weet dat we meer leraren nodig hebben, en dat degenen die we hebben onderbetaald worden. Ik heb vaak een totaal aan ‘verlanglijsten’ van al onze afdelingen liggen die zouden betekenen dat ik 10 tot 15 mensen zou moeten ontslaan als ik ze allemaal zou tekenen.

De typische voorganger heeft te maken met veel meer zaken omtrent mensen, budgetten en andere factoren dan dat anderen zich meestal bewust zijn. Leonard Jones en Don Potter hebben een veel

grotere visie voor het koninkrijk dan alleen het hebben van meer vrijheid in aanbidding. Beiden hebben talenten van wereldformaat, maar beiden brengen die talenten voortdurend bij het kruis zodat die gebruikt kunnen worden voor de hogere doelen van God. Ik vertrouw hen heel veel toe omdat zij bewezen hebben betrouwbaar te zijn. Zij hebben zichzelf overgegeven aan het Woord van God en aan gebed. Hoewel ik hen nooit gevraagd heb te blijven, zie ik hen zelden een samenkomst na de tijd van aanbidding verlaten. Gewoonlijk vind ik juist hen het meest geboeid door de boodschap en de andere aspecten van de bediening. Zij zijn sterk in het Woord en zij zijn echte zoekers van God. Dit geeft hen een visie voor alles wat plaatsvindt en geeft me meer vertrouwen in hen. Ik ben door andere leiders uitgedaagd omdat ik onze aanbidingsleiders teveel vrijheid zou geven, maar ik weet dat zij het verdiend hebben, dat zij betrouwbaar zijn, en dat zij het nooit bewust zullen misbruiken. Ik heb juist het gevoel dat zij méér vrijheid verdienen, niet minder.

Vanaf het moment dat ik de aanbidingsleiders de vrijheid gaf om zo lang door te gaan als dat de Heer in de aanbidding aanwezig was, werden zij zich veel meer bewust van timing. Wanneer zij de Heer hierin misten, voelden zij zich even belabberd als ik. Mijn vertrouwen in hen groeide, en ik denk hun vertrouwen in mij ook. Zij begonnen om meer input te vragen, en bijvoorbeeld of ik hen wilde onderbreken als de aanbidding dreigde te ontsporen. Ikzelf ervoer juist meer aarzeling om me met hen te bemoeien omdat ik de vooruitgang zag die de aanbidding veroorzaakte voor onze hele bediening. Onze aanbidingsleiders schreven muziek die ik beter vond dan alles wat seculiere artiesten lieten horen. Veel hiervan kwam spontaan, vaak midden in wat tot op dat moment een tamelijk droge, stroeve aanbiddingstijd leek. Dit is wat ik gedroomd had over muziek die de Heer zou verheerlijken, en het werd werkelijkheid! Ik besloot om aanbidding de hoogste prioriteit te geven in al onze bijeenkomsten, inclusief de conferenties, en nu denk ik dat dat geweldig heeft uitgepakt.

Als voorganger ben ik tegenwoordig erg huiverig om me met de aanbidding bezig te houden, omdat vijf minuten van de zalving die we vaak ervaren het zoeken en worstelen waar het aanbiddingsteam soms doorheen moet helemaal waard is.

Nu zijn zij zich vaak veel meer bewust van hun 'worsteling' dan ik, en komen ze vragen om meer input, bijvoorbeeld om hen te interrumpen om te prediken, te profeteren of wat dan ook. Eén van hen vertelde me zelfs dat zij specifiekere aanwijzingen van het pastorale team nodig hadden, met name over hoe lang zij de aanbidding konden laten duren. Ik heb geprobeerd dit te doen, maar mét de richtlijn dat als de Heer werkelijk Zijn werk aan het doen is, zij gewoon door moeten gaan, temeer omdat ik me de bijeenkomst goed herinner waarin Don abrupt stopte omdat ik niet wilde dat hij een minuut langer dan dat half uur zou spelen!

Als ik de vooruitgang zou kunnen meten die wij met het aanbiddingsteam hebben geboekt, dan zou ik zeggen dat we nog maar minder dan 20% op weg zijn van waar we zouden moeten zijn. Ondanks dat heb ik een bijna volledig vertrouwen in onze aanbidingsleiders, zeker wat betreft hun toewijding om de Heer verheerlijkt en Zijn volk opgebouwd te zien worden in plaats van het zoeken naar eigen glorie of erkenning. Eén reden waarom we die vooruitgang geboekt hebben is dat we met zulke betrouwbare mensen hebben mogen werken. Als u een aanbidingsleider bent en als u dergelijke vrijheid wilt hebben, wordt dan zo betrouwbaar. Werk veel meer aan het bouwen van een vertrouwensrelatie met uw voorganger of leider dan aan het verkrijgen van meer aanbiddingstijd, en u zult zien dat u zo waarschijnlijk veel sneller meer tijd zult mogen gebruiken.

Waar niemand van ons geheel vrij is van rebellie, ongeduld of zelfzucht, is ons kernteam van aanbidingsleiders samengesteld uit enkele van de meest toegewijde, oprechte aanbidders van God die ik ooit gekend heb. Ik ben in heel veel kerken en bedieningen verspreid over het hele Lichaam van Christus geweest en ik weet dat dit niet voor veel aanbidingsleiders geldt. Dat is de reden waarom veel voorgangers hen niet kunnen vertrouwen met de vrijheid die ik onze aanbidingsleiders kan geven. Tegelijkertijd weet ik dat er enkelen zijn met zuivere harten en bovendien met wijsheid en gevoeligheid, en toch wordt hen niet veel vrijheid gegeven. Ik vind dit heel verdrietig, maar ik bid dat zij de geweldige mogelijkheid om nog meer te groeien in nederigheid en genade niet zullen verkwanselen. Als zij zich hieraan willen onderwerpen, heeft Gods Woord een grote belofte voor hen:

Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u. Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden. Wederstaat hem, vast in het geloof, wetende, dat aan uw broederschap in de wereld hetzelfde lijden wordt toebedeeld. Doch de God van alle genade, die u in Christus geroepen heeft tot zijn eeuwige heerlijkheid, Hij zal u, na een korte tijd van lijden, volmaken, bevestigen, sterken en grondvesten. (1 Petrus 5:6-10)

Ik heb nog nooit iemand ontmoet die verlangde naar meer autoriteit, die er klaar voor was. Ware autoriteit in het koninkrijk moet niet nagestreeft worden als een eer, maar het is een last die gedragen moet worden. Het dienen in de huishouding van de Koning is de grootste eer die ons hier op aarde kan worden toevertrouwd, maar is ook de grootste verantwoordelijkheid. Het zou niet oneerlijk zijn als slechts 5 minuten van zichtbaarheid en invloed in een gemeente een leven van voorbereiding zou vragen.

Eens werd een jongeman gevraagd te spreken in een bijeenkomst op Pinecrest Bible Training Center in New York. Hij stond te popelen om op het podium te mogen, en werd meer en meer ongeduldig met elk lied dat door het aanbeddingsteam werd ingezet. Eindelijk was het moment daar, en hij rende bijna vanuit zijn stoel om bij de microfoon te komen. Vuur spatte uit zijn ogen, maar zijn woorden hadden maar heel weinig zalving. Het werd een grote worsteling waarbij steeds duidelijker werd dat hij er steeds meer naar snakte om weer te kunnen gaan zitten. Uiteindelijk was het voorbij, en sleepte hij zichzelf naar zijn stoel terug. Een oude profeet die op Pinecrest verbleef, greep de jongeman toen hij langsliep, keek hem doordringend aan en zei: "Als je het podium was opgegaan zoals je er nu afkomt, dan zou je erafgelopen zijn zoals je er nu opgeklommen bent!"

Ongeduld is geen vrucht van de Geest, en de Geest zal ons nooit met ongeduld leiden. De dingen die we doen vanuit ons ongeduld, zullen er oorzaak van zijn dat we de Heer missen, ongeacht of we voorgangers of aanbeddingsleiders zijn. Vanaf het moment in de geschiedenis dat er nog slechts twee broers waren, hebben mensen moeite om samen op te trekken, en het leren samen te werken is gewoonlijk een vreselijk langzaam proces. Het proces is bedoeld om nederigheid en genade in ons leven te brengen zodat ons de zalving die komt kan worden toevertrouwd. Verkwansel uw beprovingen niet! Zoals Paulus in Romeinen 13:1-8 zegt: **"Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld. Wie zich dus tegen de overheid verzet, wederstaat de instelling Gods, en wie dit doet, zullen een oordeel over zich brengen. Want, als iemand goed handelt, behoeft hij niet bevreesd te zijn voor de overheidspersonen, maar wel, als hij verkeerd handelt. Wilt gij zonder vrees voor de overheid zijn? Doe het goede, en gij zult lof van haar ontvangen. Zij staat immers in dienst van God, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, wees dan bevreesd; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs; zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft. Daarom is het nodig zich te onderwerpen, niet slechts om de toorn, maar ook om des gewetens wil. Daarom brengt gij toch ook belastingen op; want zij zijn dienaren Gods, die juist op dit punt voortdurend letten. Betaalt aan allen het verschuldigde, belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eerbetoon aan wie eer toekomt. Zijt niemand iets schuldig dan elkander lief te hebben; want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld."**

We zouden dit kunnen parafaseren door te zeggen dat de autoriteit die de Heer in ons leven brengt ons moet bevrijden van verkeerd gedrag of motieven, zodat we een goed geweten gemotiveerd door liefde kunnen hebben. Zoals 1 Timoteüs 1:5 zegt: **"En het doel van (alle) vermaning is liefde uit een rein hart, uit een goed geweten en een ongeveinsd geloof."** Besluit daarom voor uzelf dat u in alle dingen wilt groeien in geloof en liefde.